

Madrid paga a Matutes el reg d'un camp de golf amb diners de la lluita contra la sequera

El decret aprovat recentment pel Consell de Ministres per lluitar contra la sequera a l'estat espanyol presenta algunes ombres de sospita que ja han estat denunciades pels ecologistes. Si més no a Eivissa, sembla que una part d'aquests diners podrien no ser destinats precisament a combatre la manca d'aigua, sinó a regar un camp de golf privat, promogut per l'exministre del PP Abel Matutes.

L'esmentat decret inclou una llista de comunitats de regants de tot l'estat espanyol que utilitzaran aigües residuals depurades per abastir plantacions i cultius de tota mena. Aquests col·lectius d'agricultors veuran subvencionada la seua iniciativa amb diners dels ministeris d'Agricultura i de Medi Ambient, amb la idea de reconèixer l'esforç de reutilitzar aigua residual que ha estat depurada i que així serà reaprofitada al camp, en comptes d'anar a la mar.

Però les organitzacions ecologistes eivissenques GEN-GOB Eivissa i Amics de la Terra denunciaren el mateix dia en què aquest decret s'aprovava en Consell de Ministres que hi havia un "infiltrat" en aquesta llista de comunitats de regants: l'exministre d'Afers Estrangers amb el PP Abel Matutes, que ha recuperat les seues funcions de cacic de l'illa.

Abel Matutes i les seues empreses apareixen com a principals integrants de la comunitat de regants de Sant Jordi, a la qual han estat assignats 2,6 milions d'euros de subvenció. Fiesta Hoteles té precisament com a president Abel Matutes, i aquesta empresa és la propietària d'unes 50 hectàrees de terreny de les 80 que aproximadament té en total la comunitat de regants beneficiària d'aquests 2,6 milions d'euros.

El cas és que Matutes té previst de construir sobre aquests terrenys un camp de golf, segons ell mateix va anunciar encara no fa un any al *Diario*

Una comunitat de regants controlada per Abel Matutes rep 2,6 milions d'euros del Govern estatal. L'exministre del PP es dóna de baixa del col·lectiu després de les denúncies dels ecologistes, que temen noves maniobres.

de Ibiza. Tot i que els ecologistes ja consideraren "intolerable" que diners de la sequera es destinin a un camp de golf —"que no és més que un negoci tu-

rístic malbaratador d'aigua i font d'especulació", segons el GEN—, la polèmica es va intensificar quan es va saber que els estatuts de la comunitat de re-

gants de Sant Jordi prohibeixen categòricament destinar les aigües residuals depurades a cap ús que no sigui l'agrícola.

Inicialment, l'exministre i totpoderós empresari eivissenc no solament va negar que formava part de la comunitat de regants, sinó que fins i tot va dir que en desconeixia l'existència. Quan, una setmana després, els mitjans de comunicació locals van destapar que Abel Matutes tenia la major part d'aquests terrenys, l'empresari no va tenir més remei que admetre que era cert. "Si fa uns dies vaig dir que no en formava part era perquè en aquell moment ho desconeixia", va dir a manera de disculpa inversemblant.

De fet, a part de Matutes, la comunitat de regants de Sant Jordi només té una dotzena més de socis, i quasi tots ells tenen molt poca terra, algun fins i tot només posseeix 1.000 metres quadrats, i altres, 2.000. "Són parcel·les ridícules, que alimenten la sospita que Matutes va muntar-se la comunitat de regants únicament pels seus interessos", han afirmat els ecologistes. En canvi, el president de Fiesta Hoteles argumenta tot el contrari i diu que ell es va afegir a la comunitat a petició dels altres integrants.

Sigui com sigui, la qüestió és que l'exministre ha adreçat una carta al Consell Insular amb la qual demana que sigui donat de baixa d'aquest col·lectiu de regants, per esvair les males interpretacions, encara que sigui "a risc" de causar problemes a la resta d'integrants, segons afirma. En la mateixa carta reconeix que els estatuts fundacionals de la comunitat impedeixen destinar l'aigua a un camp de golf.

Els ecologistes afirmen que aquest és un reconeixement explícit de la seua culpabilitat i celebren que hagi admès públicament "les seues mentides", però també adverteixen que és possible que ara busqui una altra fórmula per regar amb la mateixa aigua aquest camp de golf.

El GEN i Amics de la Terra recorden que Matutes sempre ha buscat maneres per eludir el control públic de les seues operacions i per dissimular la seua participació directa en qüestions "de les quals diu que ja no forma part".

Joan Lluís Ferrer

Sine nobilitate

Marta Pessarrodona

Turbulències agradables

Una de les meravelles de llegir premsa anglosaxona és comprovar que, al nord enllà, no sé si espriuà, els rics són rics i generosos i no sense polèmica. Són tan rics i generosos que sovint penso que nosaltres tan sols som pobres i de la verge del puny, que deia la meua àvia. Una història de riquesa i turbulència darrera a Gotham (o NY) l'ha provocat la senyora Shelby White, vídua del financer Leon Levy (recordem que hi ha dos llinatges que no ofereixen dubtes jueus: Levy o Levi i Cohen). Aquesta senyora acaba de donar 200 milions de dòlars en efectiu i en propietats (no són marbellenques, suposo) a una de les universitats de Nova York, la NYU. I no sense polèmica.

Resulta que ella i el seu marit han estat –i ella és– col·leccionistes d'antiguitats gregues i romanes i hi ha qui opina que algunes de les seves peces han estat saquejades dels indrets originaris. Com es pot suposar, no ho sé. En això de les antiguitats i el col·leccionisme, la sospita d'un cert frau sempre hi és, però, i plana l'ombra Elgin a Londres i per no parlar de l'Altar de Pergam a Berlín. De la mateixa manera que la timidesa d'alguns ajuntaments al moment d'excavar en sòls locals, per por de paràlisi de les obres davant troballes arqueològiques, és clar. De tota manera, qui vulgui entrar en l'esperit del col·leccionista, li recomano que llegeixi

La Universitat de Nova York ha acceptat un important llegat artístic grecoromà.

El amante del Volcán (no n'hi ha traducció catalana), de Susan Sontag. És una novel·la? Potser, sí. En qualsevol cas és una Sontag, i això sempre és una gran garantia, i no pas perquè ella fos americana (es confessava tan sols *new yorker* i europea) i molt rica, no pas en diners, ans en intel·ligència.

Tornant, però, a la senyora White/Levy i al seu donatiu, refusat per altres universitats del país (Pennsilvània, Cincinnati, Bryn Mawr College) per motius que ja he exposat, la veritat és que jo hauria fet, en rebre'l, el donatiu, la mateixa cara de felicitat que feia la representant de la universitat del cas. Una bella universitat, val a dir, situada en la jamesiana Washington Square, que m'estimo especialment perquè m'ha permès parlar-hi dues vegades. Una, predicant Rodoreda (octubre, 2003), i dues (febrer, 2006) llegint alguns dels meus poemes, en llengua catalana, és clar, encara que coincidint amb la publicació americana, concretament a Nova York, d'algunes versions castellanes (la llengua castellana és oficial per decisió de l'esplèndid alcalde Bloomberg). Per adobar-ho, em van pagar quan, certament, jo hauria pagat amb molt de gust per tot plegat.

Sempre és un consol pensar que si les universitats dels Països Catalans (jo encara crec en aquest difunt de la democràcia) "passen" de convidar poetes a les seves aules, sempre tenim el recurs dels "pèrfids" americans que ens conviden per escoltar-nos i ens paguen (aquí ni sense pagar conviden, generalment). És que ells tenen rics i generosos i nosaltres no, segons sembla. És que ells tenen diaris, com el meu estimadíssim *New York Times*, que no fan escarafalls a posar en portada una notícia cultural, encara que sigui per alguna turbulència! Que agradables són les turbulències culturals quan una, *hic et nunc*, tan sols la fan navegar per les polítiques.